

HEIMO ELONEN

HUONO SATUKIRJA

HUONO SATUKIRJA

© 2012 Heimo Elonen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-498-720-2

HEIMO ELONEN

HUONO SATUKIRJA

Suomentanut
BINGO HARDCORE

SIKÄLI MIKÄLI -PRODUKTIO

© Heimo Elonen 2012

Sisältö

Koira	9
Guillarme	14
Tipu	18
Cowboy Ja Intiaani	25
Koala	31
Keisari	36
Hammaslääkäri	43
Garfield	46
Susi	50
Kvaak	55
Jeesus	61
Massive Pink	66
Ritarit	72
Lapsi	77
Muusikko	84
Kuudestilaukeava	88
Pingviinit	93
Mainos.....	98
Neukut	104
Ihminen	107
John Ja Naratsetseng	112
Paavo	116
Pieni Kylä	119
Rakkaus	123
Järvi	127
Mitä Kuuluu?	132

Kysyjä	136
Kulli	140
Paha	144
Nenä	148
Miljonääri	152
The Beatles	156
Keksintö	161
Hevonen	166
Haukkumasana	172
Perhe	177
Elämä	182
Toinen Susi	187
Napoleon Bonaparte	192
Rintama	195
Ruikutus	202
The Rolling Stones	208
Saari	212

Koira

Olipa kerran koira, jonka häntä kasvoi takapuolen asemesta päässä. Koiran nimi oli Cristóbal Colón. Ilkeät ihmiset olivat antaneet sille saman nimen kuin löytöretkeilijälle, joka luuli Amerikkaa Intiaksi. Ilkeiden ihmisten mielestä koirassa ja hölmössä löytöretkeilijässä oli jotakin yhteistä. Molemmilla oli ilmansuunnat sekaisin. Ilkeiden ihmisten eduksi on todettava, että he tiesivät Kristoffer Kolumbuksen oikean nimen.

Laajalti tunnetun E.V.L. De Jueden kaltaiset vielä ilkeämmät ihmiset sanoivat, että jos heidän koirallaan olisi tuollainen naama, he parturoisivat sen pyllyn ja opettaisivat sen kävelemään takaperin.

Kuten arvata saattaa, keskellä otsaa kasvava häntä johti koiran seikkailusta toiseen.

Cristóbal Colón syntyi laittomassa kennelissä Linzissä, Itävallassa. Odotettuaan useita kuukausia turhaan, että häntä siirtyisi järkevään kohtaan

koirassa, kennelin isäntä otti tukevan otteen pennun takajaloista halkaistaakseen sen luonnottoman kallon ladon seinää vasten.

Kennelin emäntä keskeytti askareen. "Ehkä löydämme Pimeiltä Markkinoilta pimeän tyypin, joka huolii tuon pimeän elukan", kennelin emäntä sanoi toivorikkaasti.

Kennelin isäntä pohti kuulemaansa ja nyökkäsi. "Elukka on Saatanasta", hän sanoi. "Mutta niin on moni ihminenkin. Jumalan siunauksella he löytävät toisensa."

Pimeillä Markkinoilla kiertävä sana tavoitti Carmela ja Immanuel Gorsteenin Portosta, Portugalista. Carmela ja Immanuel olivat outoihin juttuihin mielellään mutta lyhyesti hurahtava aviopari, jolla oli tapana nimetä asioita rumalla tavalla. He esimerkiksi nimittivät demokraattista hallitusmuotoa ääliökratiaksi, jumalia jamuloiksi ja lapsia kääpiöiksi.

Carmela ja Immanuel epäonnistuivat Cristóbal Colónin toisinpäin käännättämisessä. E.V.L. De Jueden kaltaisten ilkeiden ystäviensä yllyttämä Carmela parturoi koiran takamuksen ja Immanuel komensi: "Prttuu." Cristóbal Colón melkein louk-

kasi niskansa heiluttaessaan häntäänsä iloisemmin kuin ikinä. Pieni koira oli hyvin kiitollinen takapänsä tuulettumisesta kesähelteellä mutta ei kajonnut geneettisiin kävelyasetuksiinsa. Se ei ryhtynyt talsimaan palliensa perässä.

Lemmikkieläimistä mitään ymmärtämättömiksi ihmisiksi Gorsteenit huolehtivat Cristóbal Colónista muutoin hyvin. Koira oli terve, yhä seikkailuhenkinen ja monta kiloa entistä painavampi häiriintyneen avioparin kyllästyttyä siihen lopullisesti.

Pimeille Markkinoille uudestaan kiertämään sysätty sana tavoitti eläin- ja ihmisystävällisen eläinten ja ihmisten salakuljetusoperaattorin, Galahad Tagon. Ihmeteltyään filosofisesti miksi koiran ensimmäinen pimeä kierros oli livahtanut hänen ohitseensa ("Otteeni ehkä lipsuu", hän tuumi. "Mistä sen tietää vaikka lipsuisikin."), Galahad Tago pisti tavoilleen uskollisesti toimeksi. Hän sähköpostitti ilouutisen Luoteis-Australiassa sijaitsevaan aboriginaaliyhteisöön, jossa kärsittiin noin puoli vuotta aiemmin nähdystä arvoituksellisesta unesta koirasta, jonka häntä kasvoi takapuolen asemesta päässä, tarkemmin määritellen otsassa.

Uni hermostutti aboriginaaleja ympäri Australiaa koska sen näkijä, Tina Toxic, yhteisönsä kaunein neitsyt, julisti päivätorkkujensa merkitsevän sitä, ettei häntä pidä kosiskella ennen kuin Hahmoton ja Hahmoteltavissa Oleva kohtaavat toisensa.

"Kimma tehtailee satiiria kunnioituksestamme suuria näkyjä kohtaan", yhteisön vanhimmat miehet motkottivat.

"Lyyli ottaa vapauksia tradition tulkinnassa", yhteisön seuraavaksi vanhimmat miehet myötäilivät.

"Mokoma Lady Gaga", yhteisön vanhat naiset supattivat.

"Mitkä istumalihakset ja mitkä etuvalot", yhteisön nuoret miehet kähisivät.

"Täältä tullaan, abot", Galahad Tago sähköpostitti kaukaa jylhän vuoristoisesta Sloveniasta.

Cristóbal Colón loikkasi pois Karrathan tienoil-le rantautuneesta salakuljetusaluksesta kuin Luke-mattomien Hahmojen Ruumiillistuma. Se aiheutti hulinan. Yhteisön ketterin nuorukainen, Timothy Toxic, ei sukua, tai kukaties, hyödynsi sekamelsskaa kosimalla Tina Toxicin isää lonkalta ja voitti omakseen hänen tyttärensä.

Mitkä hipat. Ihmiset tanssivat pelastajansa koiramaiseksi kunniaksi tukka pystyssä, kieli ulkona ja takamus pitkällään. Uuden mantereen löytänyt Cristóbal Colón pärski kuolaa ja haukahteli riemastuneesti heidän keskellään, häntä milloin mitenkin.

Juhlinnan loputtua aboriginaaliyhteisön viisaat vanhat miehet asettuivat norkoilemaan puiden alle, sivuun auringon paahteelta. He tsiikasivat pölyisissä nurkissa temmeltäviä naperoita ja siellä täällä koikkelehtivia eläimiä uupuneesti. He rykivät klönttejä hiekkaan ja mietiskelivät poikkeustilan päättymisen hintaa.

"Tarvittiin ruma europiski", joku sanoi.

"Persepäinen europiski", joku sanoi.

"Karvainen hupinorsu", joku sanoi.

"Tätä nykyajan meininkiä", joku sanoi.

"Ei päätä, ei häntää", joku sanoi.

"Mitä vittua seuraavaksi", joku sanoi.

GUILLARME

Olipa kerran mies, joka laski aikaa Amerikan Näyttelijäliiton laskuun. Hänen nimensä oli Edson Hurtauld. Hän asui Dakarissa, Senegalissa.

Hollywood-näyttelijät kutsuvat häntä Tuomariksi.

Herra Hurtauld piti tuhannesosasekunnin tarkkuudella kirjaa ajasta, jonka näyttelijät katsovat pois päin kulkusuunnasta ohjattaessaan moottoriajoneuvoja Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa tuotetuissa elokuvissa ja televisiosarjoissa.

Herra Hurtauld oli Marlene Dietrichin luomus. Paettuaan Adolf Hitleriä Saksasta Hollywoodiin Ms. Dietrich löysi itsensä jatkuvasti elokuvarooleista, joissa hän sekä ohjasi autoa tuhatta ja sataa, että keskusteli syvällisesti matkustajiensa kanssa.

"Katso vastaanäyttelijääsi puhuessasi hänelle", ohjaaja käski Ms. Dietrichiä.

"Mutta käsikirjoituksen mukaan minä jahtaan rosvoja ajamalla autoa tuhatta ja sataa kadun väärää puolta", näyttelijätär protestoi iankaikkinen sa-vuke suussaan.

"Katso vastaanäyttelijääsi silloin kun hän puhuu sinulle", toinen ohjaaja käski Ms. Dietrichiä.

"Mutta käsikirjoituksen mukaan minä pakenen rosvoja ajamalla autoa tuhatta ja sataa kiemuraista metsätietä alas ja vastaanäyttelijä on takapenkillä", näyttelijätär protestoi alkoholin karkaisemalla äänellään.

"Haluatko tehdä töitä Hollywoodissa", ohjaajat, jotka tiesivät vastauksen, kysyivät Ms. Dietrichiltä omalla alkoholin karkaisemalla äänellään.

"Kyllä", Adolf Hitlerin takia huonojen vaihtoehtojen keskelle joutunut näyttelijätär vastasi.

Erään hiostavan päivän iltana bungalowissaan Bel-Airissa Ms. Dietrich rullasi *Movie Mirror*-lehtensä lyömäaseeksi kansikuva ylöspäin, tappoi pienen liskon Bette Davisin kasvoilla ja sanoi itselleen saksaksi: Koko maailma, jälkipolvet, kärsikää kanssani. Näyttelijätär kiepautti elokuvayhtiön luksusasunnon rekvisiittaan kuuluvan valais-tun karttapallon pyörimään. Hän pysäytti sen filterittömien puolalaisten savukkeiden kellastamalla keskisormellaan.

Dakar, Senegal.

Ms. Dietrich tarttui puhelimeen ja etsi langan

päähän Dakarin arvostetuimman kirjanpitäjän, Armand Hurtauldin, Edson Hurtauldin isoisän.

Näyttelijätär selitti asiansa saksalaiseen tapaan perusteellisesti mutta kiroilematta ja lisäsi: "Vaadin ehdotonta täsmällisyyttä, ehdotonta puolueettomuutta, ehdotonta luottamuksellisuutta ja ehdotonta jatkuvuutta."

"Madame", Armand Hurtault vastasi hienostuneeseen senegalilaiseen tapaan. "Olen orjanne. Jälkeläiseni maailmanloppuun saakka ovat orjianne."

Osapuolet kunnioittivat keskustelunsa kauhistuttavaa ironiaa tuokiolla 1930-luvun mannerten välisen puhelinlinjojen sallimaa hiljaisuutta.

"Kelvatkoon", Ms. Dietrich sanoi.

Vahvaan valuuttaan sidotusta, inflaatiota mukailevasta palkkiosta sovittiin.

Siitä pitäen Hurtauldit Dakarista, Senegalista, ovat mitanneet aikaa, jonka näyttelijät katsovat pois päin kulkusuunnasta ohjatessaan moottoriajoneuvoja tuhatta ja sataa Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa tuotetuissa elokuvissa ja televisiosarjoissa.

Tilaisuuden nimi on Tuomiopäivä. Se järjeste-

Monta erilaista satua.

Runsaasti erotiikkaa, väkivaltaa
ja huolenaiheita. Myös eläinten
puuhia.

"Miltei KASSANEIDIN
KÄTTELYOPPAAN
veroinen opus."
(P. Kuokkanen, runoilija)

www.bod.fi